

ספר מי השילוח - חלק ראשון - פרשת לך לך

Mei Hashiloach - Vol. I - Genesis - Bereishith - Lech L'cha

God said to Abram, 'Go to yourself, from your land.'

(Isaiah 44:3) As I pour water upon the the thirsting and rain on dry land, so will I pour out my spirit upon your children...

When Abram first began searching for the root of his life in the divine; after coming to the understanding that the constant struggle for comfort, power and sex can hardly be called 'life', God said to him, "Go to yourself." Of course the struggle for survival in this world is not real life; real life is what you find inside yourself.

ויאמר ה' אל אברם לך לך מארצך וכו'. כתיב [ישעיה מ"ד ג'] כי אצק מים על צמא ונוזלים על יבשה, כאשר התחיל אאע"ה לבקש ולחפש אחר שורש החיים שלו אחרי הבינו אשר כל חמדת עוה"ז לא יתכנו להקראות בשם חיים אמיתיים כי כל חמדת עוה"ז הוא רק להסיר טרדות והמניעות ואחרי אשר יתבטלו כל הטרדות מה יהיה גוף החיים אשר עליו נבראת העולם, ע"ז אמר לו הש"י לך לך היינו לעצמך כי באמת כל דברי עוה"ז לא יקראו בשם חיים ועיקר החיים תמצא בך, [ישעיה מ"א ט"ז] ואתה תגיל בה' בקדוש ישראל תתהלל, זאת הוא החיים.

The midrash gives a parable of a man walking alone the road, who saw the metropolis burning. "Does this mean the city have no governance then?" wondered the man. The king's glance fell upon him. "I'm the owner of the city," he replied.

Why does the midrash say that the king's glance fell upon him, and not that the king glanced at him?

When Abram saw the Dispersal of the generation of the Tower of Babel, he was greatly perplexed. "Who created these?" he wondered. God's response to Abram is to tell him to look inside himself for the answer. Surely the fact that he, Abram among all citizens of earth, was the only person asking himself that very question should be enough to alert him to the answer. That not another soul saw the miraculous changes through which the human race was passing; the explosion of new languages and new families, should tell Abram that there is a God who fills all voids and surrounds all worlds. That the thundering question is the sound of God.

וע"ז נאמר במדרש מי הוא בעל הבירה, הציץ עליו בעל הבירה וכפי הנראה היה לו לכתוב הציץ אליו ולא עליו, אך בראות אברהם אבינו ע"ה את עסק דור הפלגה זאת יקרא בשם בירה דולקת כי היה בעיניו לפלא מאד והרעים בנפשו מי ברא אלה, הציץ עליו בעל הבירה היינו שהשיב לו הקב"ה הלא תראה בעצמך כי לכל העולם לא יקשה ואין אחד מהם שם על לב לאמר מי עשה זאת ואך בעיניך יפלא, ומהרעמות לבך תוכל לשער אשר בוודאי נמצא בורא הסובל כל עלמין וממלא כל עלמין והוא העיר לבך ונפשך לזה,

This is why it says in the Midrash that the king's glance fell upon him. It wasn't a glance at him. God was saying, "Look at yourself. Don't you see, your question is the answer."

וזה לשון עליו היינו על קושייתו שזה בעצמו הוא תירץ מספיק לפניו.

Along similar trains of thought... The midrash gives a parable of a man walking alone the road, who saw the metropolis burning. "Does this mean the city have no governance then?" wondered the man. The king's glance fell upon him. "I'm the owner of the city," he replied.

When Abram looked at the world, at the Deluge; at the Tower of Babel and the Dispersal, he struggled to make sense of it all. "Who made all this happen?" he wondered.

עוד במדרש ראה בירה דולקת התחיל לשאול תאמר שהבירה הזאת בלי מנהיג הציץ עליו בעל הבירה יכי'. הענין בזה כי כאשר התחיל אברהם אבינו להתבונן בהשינוים אשר חליפות עברו על העולם בדור המבול ובדור הפלגה אז בא להרעיש בלבו להבין מי ברא אלה,

God's response to Abram was to warn him against thinking this way. Gentiles think that way because they only see God's hand in the extraordinary, supernatural event. When things are going along as normal they never stop to ask any questions. They can't credit that every single thing that happens in the universe is in God's hand all the time.

והשיבו הקב"ה לא כאלה חלק יעקב כי דרך אומות העולם כשרואין איזה שינוי בהנהגה אז יתחילו לשוב מדרכם וירצו להבין, אבל כשהעולם מתנהג על פי דרך הטבע אז אין מהם שם על לב להבין, כי זאת אינם מאמינים בהש"י אשר גם דרך הטבע היא בידו בכל רגע ובלעדו אין שום דבר שולט.

But the quality of Jacob is to know God as the Creator of all. Jews believe that if not for God carrying all of Creation all the time it would not endure a moment. So, when Abram wanted to grasp the meaning of existence by examining extraordinary events God said, "Go to you." To the Jacob in you, to where you recognize God's greatness in the ordinary.

אבל חלק יעקב לא כאלה כי יוצר הכל הוא, היינו שישראל מאמינים שלולא שהש"י סובל העולם לא נתקיימה אף רגע, וזה כשרצה אאע"ה להשיג את בוראו עפ"י שינוי הטבע אמר לו הקב"ה לך לך היינו לחלק יעקב שתכיר אף בדרך הטבע את גדולת הש"י.

To the land I will show you.

Abram's deep desire was to know which aspect of the Divine Flow was the source of his soul. God told Abram, "To the land I will show you." That is to say, your soul is connected to a place called, "I will show you." It is unattainable, it will forever be in the future because I will keep on increasing the light, infinitely. The Light of the Ein Sof (Blessed be He) the Infinite you will only find in the Land of Israel.

אל הארץ אשר אראך. כי אאע"ה היה גודל תשוקתו לידע מקום דבקות חיותו אצל הש"י, עד היכן מגיע, ואמר לו הש"י אל הארץ אשר אראך היינו דביקתך היה במקום הנקרא אשר אראך כי אין לו סוף בכל פעם יתרבה לך יותר ויותר הארות האין סוף ב"ה וזאת תמצא בארץ ישראל.

God said, "I am God who brought you out of Ur of the Chaldees to give you this land a possession."

"O Lord, God," replied Abraham, "How can I know that I will inherit it?"

After all the trials he'd been through before succeeding in bring the revelation of the divine, the *Shechinah* into this world, Abraham wanted to know that it would be forever fixed in his own heart. That the Shechina would dwell in him forever.

ויאמר במה אדע כי ארישנה. כי אברהם בקש מהש"י אחר כל הבירורין שנתגלה שכינה על ידו בעולם אך במה אדע היינו שיקבע בלבי מבלי שום הפסק,

God said, "Bring me a prime heifer, a prime goat etc." What God was telling Abraham was that he would need the Book of Leviticus. Because it is only through acts of worship that the divine is fixed upon the heart forever. That fixing upon the heart is called inheritance.

וע"ז השיב לו קחה לי עגלה משולשת היינו לזה תצטרך לספר תורת כהנים היינו ע"י עבודה יקבע בלבך בכל פעם יותר עד שיהיה נקבע לעולם וזה יקרא לשון ירושה.

Abram built an altar there and called upon the Name of God.

Abram's first trial was the command to leave his birthplace and go to Canaan, which is to say, to endure poverty and constriction. Because it is in these areas that everyone must first go through a process of refinement; not to have complaints or resentments against God. Nevertheless a person should pray that God not test him with the sort of feeling of deprived penury that may lead a person to question God's mind. And the main cause of the feeling of deprivation is the inability to enjoy what one has and the desire for more. So a person needs to pray to God to be relieved of the desire for more.

ויבן שם אברם מזבח ויקרא בשם ה', נסיון הראשון של א"א הי' לך לך, היינו עניות וצימצם, כי בזה צריך האדם להתברר תחילה שלא יתרעם על הש"י ח"ו, אך שיבקש מהש"י שלא יבא ח"ו לדקדוקי עניות שמעבירין את האדם ע"ד קונו. ועיקר דיקדוקי עניות היינו מי שאינו שמח בחלקו ורוצה במותרות וע"ז צריך לבקש מהש"י שלא יתאוה למותרות.

As it is written of Jacob, (Genesis 25:27) And Jacob was a simple man. Meaning, he was whole in his soul without any desires for more than he had. He wanted only to receive with love what God had in store for him. This then was the prayer of Abram at his first trial when he asked to be happy with his lot without feelings of deprivation.

כמ"ש ביעקב [בראשית כ"ה כ"ז] ויעקב איש תם היינו שהי' שלם בנפשו מבלי שום תאוה למותרות רק כפי רצון הבורא ית' כן יקבל באהבה. וכן הי' תפלות אאע"ה בנסיון הראשון שיהי' שמח בחלקו ולא יהי' לו דקדוקי עניות,

This is the meaning if the phrase, And [he] called upon the Name of God. Meaning, he prayed that the poverty not cause him to abandon, God forbid, his Creator. And that's why upon his

return from Egypt the verse tells us, And Abram was very heavy [with wealth]. Meaning, after he was completely and thoroughly tested with poverty in his first trial, the expression the Torah uses to describe his great wealth is, Heaviness. Because he feared for his soul from the wealth he now had. just as King Solomon prayed (Proverbs 30:8) Give me neither wealth nor poverty.

וזה פירוש ויקרא בשם ה' היינו שהעניות לא יעבירונו ח"ו ע"ד קונו, וע"כ כשחזר ממצרים נאמר ואברהם כבד מאד, היינו אחר שנתברר בעניות בכירר גמור בנסיון הראשון נאמר כבד מאד לשון כבידות שהי' ירא לנפשו מפני העשירות כתפלות שהע"ה [משלי ל' ח'] רש ועושר אל תתן לי,

Lot, on the other hand, is not described as being heavy with wealth. The text merely says, And also to Lot who traveled with Abram there was...

Now the Hebrew word *Haya* - Was is always a signifier of great joy, because there was nothing in wealth to be afraid of, for Lot. Which was not the case with Abram who was afraid of his wealth. That's why the text says, He went on his way, and Abram called there upon the Name of God. For here Abram was also afraid of wealth as above. And this he was assayed in all respects.

ובלוט לא נאמר לשון כבד רק נאמר וגם ללוט ההולך את אברם הי' כו' ואין והי' אלא לשון שמחה כי לא הי' בו שום יראה כלל, משא"כ באברהם כתיב כבד מפני היראה ע"כ כתיב וילך למסעיו ויקרא שם אברהם כו' כי גם עתה הי' מתירא מהעשירות כנ"ל וכן בירר בכל ענינים.

And Malki Zedek, King of Salem took out bread and wine, and he was priest of God the Most High.

It is written (Proverbs 8:15) With me kings reign. Now if the meaning were to be simply understood, then the order of the words might better have been, With me is the reign of kings. What this hints at however, is that God does not appoint someone king until they have achieved rulership over themselves. Such a person is appointed a king also over others. As the Mishna (Avoth 4:1) says, Who is mighty, he who vanquishes his will. This is the meaning of the verse, With me kings reign. That it is only someone who is already a king by nature over himself, whose mind governs his desires who is fit to rule others. For then he need not pay attention to the opposition he receives since his every *Kavana* - Intent is for the sake of heaven

ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן כו'. כתיב [משלי ח' ט"ז] בי מלכים ימלוכו, והנה כפי הפשט הי' לכתוב בי ימלוכו מלכים, אך רמז בזה שאין הקב"ה ממנה למלך רק מי שיוכל למלוך תחילה על עצמו אותו ממנה גם על אחרים כענין שנאמר [אבות ד' א'] איזהו גבור הכובש את יצרו, וזהו בי מלכים ימלוכו היינו מי שמולך על עצמו ושכלו מושל על תאוותו אז ימלוכו היינו יהי' מלך על כל ואין צריך להשגיח על המתנגד לו, אחר שכל כוונתו לש"ש.

This is why the text says, And *Malki* (King of) *Zedek* (Righteousness), King of Salem, first he was a righteous king because he ruled over himself in his righteousness. And then he was king of Salem which is Jerusalem. This is why the month of Nisan is the benchmark for the reign of kings and not the month of Sivan, although Sivan might have been considered more appropriate as the Torah was given to Israel in that month. And it is with the Torah that the king reigns as the verse from Proverbs above stated, With me kings reign.

וזה שכתוב ומלכי צדק מלך שלם, היינו שהי' בתחלה מלך צדק שמלך על עצמו בצדק ואח"כ מלך שלם הוא ירושלים, וזה הטעם שחודש ניסן הוא ר"ה למלכים, ומהראוי להיות בר"ח סיוון כי בו נתנה תורה לישראל שכתוב בה בי מלכים כו'

However, the verse says first, With me kings, and only then, do they reign, meaning that first they have to reign over themselves, and this happen in the month of Nisan when the Jew constricts himself, eating poor man's bread. He takes on himself the yoke of the Creator, to eat his daily bread of a dry and tasteless loaf rather than enjoy delicacies but have to suffer the yoke of a flesh and blood king. Because the truth is, in Egypt they had plenty of everything physical, as they complained (Exodus 16:3) ... in the Land of Egypt when we sat by the meat pots.

This is the meaning of the end of the phrase, They reign, i.e. reign overall, because Nisan is followed by the month of Sivan when the Torah was given.

אך לאשר שנאמר תחילה בי מלכים ואח"כ ימלוכו היינו שיהי' מלך ע"ע וזהו בחודש ניסן שישראל מצומצמין באכילת לחם עוני ומקבל עליו עול הבורא ית' ולאכול מדו פת יבש בלי טעם ולא מעדנים תחת עול בשר ודם כי באמת במצרים הי' להם רב טוב כמ"ש [שמות ט"ז ג'] בשבתינו כ' עי"ו ימלוכו היינו על כל העולם וזהו בחודש סיון ע"י שנתנה בו תורה.

This is why the text here says, And Malki Zedek, King of Salem. And this is why he was called King of Salem, because he was actually Shem, son of Noah, and he was always concerned with the welfare of Jerusalem. Now, when he saw that his disciple Abraham went to the rescue of Lot, which was in his considered judgment an inexplicable act, he was taken aback. For in his opinion Lot should not have been rescued, for it was from him that Amon and Moab who are known (Sanhedrin 96b) as the "Evil Neighbors of Jerusalem". And also God hates them since he commanded us against allowing them to marry into the congregation. So how could Abraham have risked his life to save Lot?

וזה שנאמר כאן ומלכי צדק מלך שלם, וע"ז יקרא מלך שלם כי שם בן נח הי' דורש וחפץ מאד בטובת ירושלים, ולכן כאשר ראה שאברהם תלמידו הלך להציל את לוט אשר כפי משפט דעתו והבנתו לא נודע לו מה זאת, הלא אדרבה מהראוי הי' שלא לעזרו כי יצמח מאתו עמוץ ומואב אשר המה שיבבי בישא דירושלים [סנהדרין צ"ו:] וגם הי' שונא אותם כי הזהיר עליהם שלא יבאו בקהל ואיך מסר אאע"ה את נפשו עליו להצילו.

It was only however because Malki Zedek knew his disciple Abraham so well, he was aware of his great saintliness and assumed therefore that no stumbling block could result from his actions, that he prayed to God to be have his eyes opened to be given to understand the reasons behind Abraham's actions.

אך לפי שידע את אברהם תלמידו והכיר אותו לצדיק גמור ומסתמא לא יאונה לו שום מכשול, התפלל להש"י שיאור עיניו בזה להודיע לו סיבת מעשה אאע"ה,

So, the verse says, **And he was Priest of God the Most High**, meaning that while he bringing Abraham the bread and wine he was acting as priest, serving and praying that God enlighten him, so that he be given to understand events properly, for they were obviously beyond his comprehension.

ולזאת נאמר והוא כהן לאל עליון היינו בשעת הוצאות הלחם והיין אז הי' כהן עובד להש"י ומתפלל אליו שיאיר עיניו למען ידע הדברים על מכונם אשר המה למעלה משכלו והשגתו,

Only then did God show him what was really happening; that God forbid, nothing Abraham did could ever be in done vain. For although it was true Lot, from whom Amon and Moab were to spring, about whom it is written (Lamentations 1:10) About whom You said, Let them not come into the congregation to you, nevertheless, that was only applicable to the men of Amon and Moab. The women were permitted to marry into the congregation immediately upon becoming Jewish. And, to the contrary, the royal line of Davind and Solomon which is the mainstay of *Malkhut* - Sovereignty, of Jerusalem and Israel, it all flows from them.

ואח"ז האיר הש"י את עיניו להראות לו כי ח"ו לא נעשה ע"י אאע"ה שום דבר לבטלה, כי אף אמנם שמלוט יצאו עמו ומואב שנאמר עליהם [איכה א' י'] לא יבואו כו'. רק זאת הוא הזכרים אבל נקבותיהם מותרות מיד, ואדרבה מזה נצמח מלכות בית דוד ושלמה אשר הם עיקר קיום מלכות א"י וירושלים,

That is why he exclaimed, 'Blessed is Abraham to God, the Most High. He put the blessing of Abrhama first, for even Abraham had transcended himself with his action. And it was clear to Malki Zedek that God had stirred Abraham's heart, that he was divinely inspired into risking his life for Lot. And because it was only in the merit of Abraham that Malki Zedek was the recipient of this insight he named Abraham first in the blessing. And thus the priesthood was taken from Malki Zedek and was given to Abraham. (Nedarim 32b) He admitted that Abraham was the greater. As it is written (Psalms 110:4) God has sworn, and will not repent: 'you are a priest for ever, because I spoke to Malki Zedek.' meaning, I enlightened Malki Zedek's eyes so that he see that Abraham is the greater than him, and so Malki Zedek admitted of his own accord.

ולזאת אמר ברוך אברם לאל עליון. והקדים ברכות אברהם, כי גם אברהם עשה פעולה למעלה מהשגתו רק הש"י העיר לבו לזה והוא מסר את נפשו, ולפי שע"י נודע לו זאת לפיכך הקדים ברכתו, ועי"ז נטלה ממנו הכהונה וניתנה לאברהם [נדרים ל"ב:], כי הודה שאברהם גדול ממנו, וכמ"ש [תהילים ק"י ד'] אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק, היינו שאני הארתי עיניו של מלכי צדק שיראה שאברהם גדול ממנו והודה מעצמו.

I have raised my hand to God, etc...

The reason Abraham did not want to profit from the King of Sodom, although we find that he took gifts from Pharaoh and Abimelech, was because his going was to save Lot, an act requiring clarification. Because Lot contained a potential good, as it was from him that Naama the Ammonite princess who married King Solomon, and Ruth the Moabite princess, great-grandmother of King David were descended. But as for the rest of him he was bad. And it was from him that the nations of Ammon and Moab were born, as has been explained. So Abraham felt the need to make sure, in himself, that he had no other intention at the deepest level, but to save the two good souls known as the two doves (*Bava Kama*, 38b).

הרימתי ידי אל ה' כו', הענין שלא רצה אברהם אע"ה להנות ממלך סדום אף שמצינו שקבל מפרעה ומאבימלך, יען כי הליכתו להציל את לוט הי' צריך בירור, כי בלוט הי' נמצא כח טוב לפי שנולדו ממנו נעמי העמונית ורות המואביה, והיתר היה רע, כי נולדו ממנו עמון ומואב כמו שנתבאר. והוצרך לברר א"ע שכל כוונתו לא היתה בעומק רק להציל

השתי פרידות טובות. [בבא קמא לח:]

Everywhere that a person feels he needs to clarify his actions, as to whether his intention is pure, then the best advice for him is to make sure there is no bias on his part and to remove any possibility of his receiving benefit, profit or pleasure from the act. And then, for His part, God will ensure that even those parts of the act that were against the law will also be proved to have been good. For as we learn (Psalm 119: 126) “A time to do for God, they have overturned Your Torah.”

ובכל מקום שהאדם צריך לבירורין אז העצה היעוצה לו לסלק ולהסיר תחילה את כל נגיעותיו להנאתו, ואז יברר הש"י שאף מה שעשה נגד המשפט גם זה היה טוב, כי עת לעשות לה' הפרו תורתך.

And this is hinted at in the Talmud (*Kettuboth* 66a), “a wife’s findings belong to her husband”. Wife is a metaphor suggesting the voice inside a person, counseling him to act, and urging him to listen, as was explained with Adam and Eve.

שנתבאר בפ' בראשית,

Adam said, “The woman You put with me, she gave me to eat.” Really, the mistake Adam made that led to his sin grew out of this. God had said, “I will make him a helpmeet.” When he was forbidden to eat from the Tree of Knowledge he grew very afraid. He assumed it was because of some profound spiritual flaw inherent in himself that he was forbidden, by God, from eating it. Once God created Eve, however, and she was given to Adam as a helpmeet, as guide for him to follow; (similar to Abraham who was told, “Everything Sarah tell you to do, listen to her.”) thereupon Adams fears were stilled and his mind was at peace. That’s why he responded to God saying, “The woman You put with me, she gave me to eat.” He assumed he was permitted to eat as she instructed him.

[ד"ה ויאמר האדם האשה אשר נתת עמדי הוא נתנה לי וכו'. כי באמת טעות אדם הראשון בחטאו נצמח מזה, כי הש"י אמר אעשה לו עזר כנגדו ביען כי כאשר נאסר לאדם לאכול מעץ הדעת פחד מאד כי אמר בוודאי לא אסר לי הש"י רק מפני שיודע שיש בי חסרון, אך כאשר ברא לו הש"י את חוה וניתנה לו לעזר היינו שילך אחר דעתה, כמו שנאמר לאאע"ה כל אשר תאמר אליך שרה שמע בקולה ואז נתקרב דעתו, וזה שטען האדם, האשה אשר נתת עמדי, היינו שהיה מותר לאכול עפ"י דיבורה].

She was given him to assist him, for him to listen to her voice. And there, Adam did not sin by listening, but rather by absorbing the desire that was not of her counseling but which came from the seduction of the serpent. This, then, is the meaning “the findings of the wife belong to the husband”, for in such circumstances where a man is acting against the law of the Torah, but because of the rule “a time to do for God”, at such time it is forbidden for him to benefit or have pleasure. Why R. Akiba (*ibid.*) says “the woman can keep her findings for herself”, meaning that it is even permissible to take benefit, profit and pleasure in these circumstances.

וזה נרמז בגמ' (כתובות ס"ו.) מציאת האשה לבעלה, כי אשה רומזת לעזר לאדם במקום שיצרך לשמוע לדבריה אז עת לעשות, כמו שנתבאר באדם וחוה, שניתנה לו לעזר לשמוע לדבריה ושם לא חטא, רק מה שהחשק לא היה מצדה רק מצד הסתת הנחש, וזה פירוש מציאת אשה לבעלה היינו במקום שהאדם מתנהג א"ע נגד משפט התורה ע"פ עת

לעשות לה' אז אסור לו להנות, ור"ע אמר לעצמה היינו שמותר להנות גם במקום הזה,

Now, Abraham was unsure at the time he was acting about the exact nature of his own deepest intentions, therefore he did not want to benefit from the act. Similarly we find with King David, who went with Achish King of Gath, I Samuel, 30, "he refused to benefit from the spoils of war". Because in that case King David was also acting against the law, for although he was not going with the same intention as they were, his intention was to act on God's behalf, nonetheless it is written (Proverbs 1:15) "Do not walk on a path with them". Meaning, even though you are not going in the same direction as them, nevertheless you should still avoid them, so that they not make the mistake of thinking that you are going with them. That is why Amalek attacked King David immediately after that. Because Amalek is the true foe and enemy of the Jew, and the true foe and enemy always and immediately feels one's weakness and vulnerability, as is explained in Genesis when the serpent spoke to Eve.

ולפי שהיה נעלם מאברהם אע"ה בשעת מעשה עומק הכוונה לפיכך לא רצה להנות, וכן הוא הענין בדוד המלך ע"ה שהלך עם אכיש מלך גת, שלא רצה להנות מהשלל, כי גם זאת היה נגד המשפט כי אף שלא הלך בכוונתם כי כוונתו הי' לש"ש, אך נאמר אל תלך בדרך אתם היינו אף שאין אתה הולך עמם מ"מ תמנע מהם באופן שלא יוכלו לטעות עליך שאתה הולך אתם, ולכן בא עליו עמלק, כי עמלק הוא שונא ישראל בעומק, וכל שונא בעומק מרגיש תיכף בחסרון חבירו כמבואר בפ' בראשית,

This is the *Nukba* - feminine (negative) of the serpent. For in all things there exist the *Dachar* - Masculine (positive) and *Nukba* - feminine (negative). So long as a person remembers that his actions are not proper then although he is doing what is against the Will of God, nevertheless, since there remains in him a little *Da'at* - Knowledge, he does not commit the act with his entire will and desire. This is referred to as (*Zachar* - Masculine - Memory) *Dachar* - Masculine (positive) and leaves the path open to him to make an easy fixing.

If, however, a person loses sight of his free will, of his options and choices, that is referred to as *Nukba* - feminine (negative), and this can lead a person into wrongly thinking he is doing the right thing. What happens during the punishment is that the memory is opened up and the power and potential of (*Zachar* - Masculine - Memory) *Dachar* - Masculine (positive) is awakened. For so long as the power of *Nukba* - feminine (negative) prevails it is written (Proverbs 5:3) For the lips of heresy drip with honey and her palette is smoother than oil. But the punishment comes from the power and potential of (*Zachar* - Masculine - Memory) *Dachar* - Masculine (positive), because cosmically the sin and the punishment are identical, they are on and the same thing, for the sin itself is the punishment, for when it overwhelms the person he disappears.

גליון מי השילוח בראשית: וזאת היתה נוקבא דנחש, כי בכל ענינים נמצא דכר ונוקבא, כי בעוד שהאדם זוכר שמעשיו לא יתוכנו אף שעושה שלא כפי רצון השי"ת, אכן מכל מקום לפי שעוד יש בו מעט דעת אינו עושה ברצון שלם, וזה נקרא דכר ומהמיקל לבוא לתיקון. אבל באם נסתר כח הבחירה נקרא נוקבא וזאת תוכל להטעות את האדם כי יוכל לדמות לו שהולך נכוחה, ובעת העונש חוזר ומתעורר כח הדכר כי בעוד הנוקבא שולטת עליו נאמר (משלי ה') כי נפת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חכה, והעונש חוזר ובא מכח הדכר, כי למעלה החטא והעונש אחד הם כי החטא עצמו הוא העונש בהתגברו על האדם יאפס.

And that's why King David didn't want to benefit from the spoils and rejected it. It was only later, when he was victorious in his war with Amalek, that it is written, (I Samuel, 30:19) "nothing was withheld". Because an act like this required divine assistance and protection. And so the text tells us that nothing was withheld, because it was a divine victory and the Amalekites could not accuse him of any wrongdoing. Because Amalek always accuses wherever the Jewish people err, as it is written (Numbers, 21:1),

"When the Canaanite king of Arad, who lived in the Negev heard that the Israelites had come by way of Atarim he attacked them and took some captives. The Israelites made a vow to God, and said, "If You give this nation into our hands we will declare their cities Charam - Taboo." God heard Israel's voice and he allowed them to defeat the Canaanites. They declared them and their cities Charam - Taboo, and the place is therefore named Charma - Taboo".

ולכן שלח את השלל ולא רצה להנות ממנו, וע"כ כאשר נצח מלחמות העמלקים נאמר ולא נעדר דבר כי דבר כזה צריך סיעתא דשמיא ושמירה, ולכן נאמר ולא נעדר כי הי' ישועות ה' בזה ולא יכלו העמלקים לקטרג עליו כי עמלק מקטרג בכל מקום שישראל טועין, כמ"ש וישמע הכנעני כי בא ישראל דרך האתרים,

Atarim means mistakes. Because it happened after the death of Aaron and the Children of Israel were traveling away from the Land of Israel and they had come by way of the *Atarim*, like someone blundering on the road and coming upon a place they were not commanded to go by the word of God. Which is why immediately, Amalek came to make war. (Amalek in that instance was called the Canaanite - as Rashi explains, because they disguised themselves by speaking the Canaanite language). The truth is, that the Jewish hearts were always intent on doing the will of God, and therefore when they were victorious over them they swore an earth to destroy their cities. Because they did not want to have any benefit or pleasure, because it had happened that they had gone against the will of God. And they had only done so because they had judged it to be a time to do for God.

כי אתרים היינו טעות כי אז נצטוו בני ישראל שלא לילך עוד לא"י והם באו דרך האתרים, כאדם טועה בדרך עד אשר הלכו למקום שלא הורשו מפי הש"י, ולכן תיכף בא עמלק כי הכנענים האלו הי' עמלק כמו שפירש"י ז"ל, ובאמת הי' לבם לשמים ולכן כאשר נצחו אותם נדרו להחרים את עריהם, היינו שלא רצו להנות מפני שהי' נגד המשפט והי' נידון לעת לעשות:
